

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Lenky Matyášové Ph.D. a JUDr. Jakuba Camrdu Ph.D. v právní věci žalobce: **Dr. Ing. Z. H.**, zast. JUDr. Jaroslavem Savkem, advokátem v Teplicích, Dlouhá 31/63, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Praha 6, A. Čermáka 2a, za účasti: Jan Becher – Karlovarská Becherovka, a. s., se sídlem Karlovy Vary, T. G. Masaryka 57, zast. JUDr. Karlem Čermákem, advokátem v Praze, Národní 32, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 10. 2007, č. j. 5 Ca 222/2005 – 111,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti **ne přiznává.**
- III. Osoba zúčastněná na řízení a. s. Jan Becher – Karlovarská Becherovka **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Výše citovaným rozsudkem zamítl Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) žalobu žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 7. 2005, č. j. O-52030, jímž byl zamítnut rozklad a potvrzeno rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 31. 1. 2005 o zamítnutí návrhu na prohlášení prostorové ochranné známky č. 164730 ve znění „CARLSBAD BITTER“ za neplatnou.

Proti rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., (dále s. ř. s.). V ní nejprve rozsáhle uvedl námitky proti postupu a rozhodnutí správního orgánu (pod body 1 - 10) a poté důvody nesouhlasu s rozhodnutím městského soudu. Tvrdil, že se městský soud nevypořádal se všemi námitkami uvedenými v žalobě, nebo je nesprávně právně posoudil. Především nesouhlasil se závěry městského soudu pokud jde o usnesení Okresního soudu v Domažlicích sp. zn. D 572/97 ze dne 25. 2. 1998, podle kterého bylo potvrzeno, že na dědice zůstavitele, tj. také na stěžovatele, přešla veškerá práva k užívání obchodního jména k bylinnému likéru Johann Becher, Karlsbad, vigneté a lahvi. Podle stěžovatele se žalovaný musel zabývat tím, komu svědčí hmotné právo. V řízení, které předcházelo vydání rozhodnutí žalovaného nebyl poučen tak, aby pro neznalost právních předpisů neutrpěl újmu (neuvádí však konkrétně jaké poučení postrádal) a nebyla mu dána možnost vyjádřit se ke všem podkladům pro rozhodnutí před vydáním rozhodnutí, což platí i pro řízení u správního orgánu prvního stupně, který nezjistil přesně a úplně skutkový stav. Správní orgán ho donutil zaplatit šestkrát poplatek 1000 Kč a vyhotovil šest rozhodnutí, což je šikanózní jednání. Zápis předmětné známky byl proveden v rozporu se zákonem č. 137/1995 Sb., zejména jeho § 19. Důvody neplatnosti rozhodnutí žalovaného spatřuje stěžovatel v ust. § 32 odst. 1, 3 zákona č. 441/2003 Sb., když shora uvedené ochranné známky byly zapsány v rozporu s ust. § 4 písm. 1) m), § 6, § 7 písm. a) zákona č. 441/2003 Sb. Stěžovatel popírá pravost a správnost smluv, tj. smlouvy o převodu práv k průmyslovému vlastnictví uzavřené dne 12. 12. 1996 podle § 16 zákona č. 92/1991 Sb. a § 19 zákona č. 137/1995 Sb. a § 4 zákona č. 159/1973 Sb., jež byla uzavřena mezi n. p. Jan Becher, výroba lihovin a zapsaným vlastníkem a smlouvy o převodu podnikového know-how ze dne 10. 12. 1996, která byla uzavřena mezi s. p. Jan Becher, výroba likérů a zapsaným vlastníkem, (podle rozsudku NS ČR ze dne 17. 04. 1996, č. j.: 3 Cdon 1031/96, popře-li účastník pravost, resp. správnost soukromé listiny, pak platí, že účastníka, který tuto listinu předložil k důkazu, stíhá důkazní povinnost a břemeno důkazní, tento účastník tedy nese procesně nepříznivé následky toho, že se v řízení nepodaří prokázat pravost či správnost soukromé listiny). V řízení před správními orgány proto muselo být dokázáno, že zapsaný vlastník nabyt právo k ochranným známkám na základě bezvadného titulu, tedy že převodce ze smlouvy o převodu práv k průmyslovému vlastnictví ze dne 12. 12. 1996 byl skutečně nositelem práva, které převáděl. Dále také na základě jakého titulu svědčilo právo k ochranným známkám, obchodnímu jménu a označení původu podniku Jan Becher, výroba lihovin, národní podnik, Karlovy vary, který byl zapsán do obchodního rejstříku, respektive podnikového rejstříku, dne 21. 1. 1976. Na základě jakého titulu svědčilo právo k podnikovému know-how podniku Jan Becher, výroba lihovin, státní podnik, Karlovy Vary, který byl zapsán do obchodního rejstříku, respektive podnikového rejstříku, dne 30. 12. 1988. V podstatě muselo být podle stěžovatele dokazováno, kdo byl vlastně nositelem těchto práv od roku 1945 do roku 1976, respektive 1988, a od koho vlastně tato práva na tvrzené převodce a nabyvatele přešla. Zapsaný vlastník ochranných známek je nenabyt od podniku, který byl privatizován, to je od státního podniku, ale od národního podniku smlouvou podle § 16 zákona č. 91/1992 Sb., ačkoliv zákon č. 92/1991 Sb. se vztahoval toliko na státní podniky, nikoliv národní podniky, když národní podnik podle tohoto zákona privatizován nebyl. Smlouva ze dne 12. 12. 1996 byla uzavřena v rozporu se zákonem a je absolutně neplatná. Evidenční zápisy u správního orgánu byly provedeny v rozporu se zákonem. Správní orgány tento hmotně-právní titul řádně nezkontrolovaly, ačkoliv to byla jejich povinnost. Dokonce ho ani

neměly k dispozici. Smlouva ze dne 12. 12. 1996 v originálu ani v ověřené kopii není ve správním spisu založena. Zapsaný vlastník zčásti nabýval práva k ochranným známkám již správním orgánem evidovaným, ale zčásti jen k podané přihlášce. V prosinci 1996 neměl převodce ještě některé ochranné známky ani zapsané pro sebe, ale již je převáděl, přičemž o nabývacím titulu práva hmotného smlouva neobsahuje žádné ustanovení. Od 1. 4. 1991 byl převod majetku ve vlastnictví státu omezen ustanovením § 45 zákona č. 92/1991 Sb., o velké privatizaci, bez výjimky udělené vládou ČR nemohl státní podnik převést na zapsaného majitele ani postupy výroby bylinného likéru, ani technologický postup získávání aromatických látek, když se nejedná ani o převod mezi dvěma státními podniky. Smlouvy ze dne 10. 12. 1996 i ze dne 12. 12. 1996 podepsal Ing. V. L., CSc. jako ředitel obou podniků. Jednalo se tedy o konflikt zájmů. Stěžovatel v této souvislosti odkazuje na rozhodnutí Vrchního soudu v Praze 3 Cmo 1446/94. Stěžovatel má v držení původní recepturu na výrobu likéru Becherovka. Důkazy, kterými lze tuto skutečnost dokázat jsou „Materiálový průzkum originálu listiny, Smlouva darovací vystavená JUDr. V.V., notářem v Domažlicích, a uzavřená mezi panem A. B. a pány L. K. a J. H. ze dne 1. března 1939“, který prokazuje pravost této smlouvy. Tato smlouva byla předložena stěžovatelem v dědickém řízení před Okresním soudem v Domažlicích při dodatečném projednání dědictví. Pravost této listiny prokazuje i znalecký posudek č. 14/97 ze dne 13. února 1997 a znalecký posudek RNDr. M. M. ze dne 27. 04. 1997. Všechny tyto důkazy pak dokazují, že došlo k darování původní receptury na výrobu likéru Becherovka darovací smlouvou ze dne 01. 03. 1939 předkům stěžovatele. Že zapsanému vlastníkově nesvědčí právo k ochranným známkám, ani právo k zelené lahvi a není majitelem obchodního jména Johann Becher, stěžovatel vyvozuje nejen z výše uvedeného důvodu, ale i z rozhodnutí Okresního soudu v Domažlicích sp. zn. D 571/97 ze dne 24. 11. 1997, respektive sp. zn. D 572/97 ze dne 25. 2. 1998 a z osvědčení č. 230672, 230673, 230674, 201577, podle nichž na území Ruské federace je majitelem ochranných známek stěžovatel.

Podle rozhodnutí soudu v Moskvě - Dorogomilovu ze dne 9. července 2002 (na rozhodnutí je uvedeno nesprávně 9. června 2002) a podle usnesení předsednictva Moskevského městského soudu ze dne 06. března 2003 bylo těmito soudy již rozhodnuto o uznání nároků k ochranným známkám ve smyslu čl. 53 Smlouvy mezi ČSSR a SSSR ze dne 16. května 1983 o právní pomoci a právních vztazích ve věcech občanských, rodinných a trestních vyhl. č. 95/1983 Sb. Podle § 63 a následující z. č. 97/1963 Sb., v platném znění, není k uznání cizích rozhodnutí v ostatních věcech, než která jsou jmenovitě uvedena v ust. § 65 a 67 cit. zákona, potřeba provádět žádné zvláštní řízení, a uznání se provede tím, že československý soud k němu přihlédne, jako by šlo o rozhodnutí československého orgánu (§ 65 cit. zákona R 26/1987).

Soud dle stěžovatele posoudil nesprávně žalobní námitku o nedostatečném poučení a o nedání možnosti seznámit se s podkladem rozhodnutí a návrhu důkazů, když vytvořil novou tezi, že pokud jsou předloženy důkazy do spisu, ale správní orgán tyto důkazy nepoužije pro své rozhodnutí, pak se nejedná o podklad rozhodnutí a správní orgán nemusí dát účastníkovi řízení možnost podle § 33 odst. 2 správního řádu. Podle názoru městského soudu nelze podle stávající právní úpravy přezkoumávat legalizaci způsobu nabytí ochranné známky, když uzavřel, že rozpor s ust. § 19 z. č. 137/1995 Sb. nemá pro toto řízení žádný význam, ale neuvedl již, z jakých skutečností tento závěr dovozuje. Tím v podstatě soud zaujal nesprávný právní názor, že nelze napadnout zápis převodu ochranné

známky, pokud uplynula doba delší tří roků, znamená to, že pokud došlo k převodu ochranných známek bez právního důvodu, převod přesto zápis platí.

Městský soud taktéž nesprávně právně posoudil i rozdělení věci správním orgánem, když se jedná o rozhodnutí, která jsou skutkově i právně zcela identická a týkají se týchž účastníků. Zde odkazuje stěžovatel na Nález Ústavního soudu ČR ze dne 16. 03. 2006, sp. zn. I. ÚS 664/03, obdobně pak i nedání možnosti ve smyslu ust. § 33 odst. 2 správního řádu na rozhodnutí NSS ze dne 15. 12. 2004, č. j. 7 As 40/2003. Ve věci výroku I. rozsudku pak odkazuje stěžovatel na rozhodnutí NS ze dne 04. 09. 2002, sp. zn. 22 Cdo 655/2001, který je dle tohoto judikátu neurčitým, proto vadou řízení, která má za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Žalobní námitky podpořil stěžovatel při jednání dne 27. dubna 2007 ještě poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2006, č. j. As 59/2006. Důvody, pro které byla uvedena žalobní námitka nedostatečného poučení a nedání možností vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, jsou uvedeny v žalobě. Správní soud neposkytl ochranu právům stěžovatele, když uzavřel, že žalobce žalobní námitky blíže neodůvodnil, proto neumožnil soudu přezkum napadeného rozhodnutí.

Stěžovatel s výše uvedených důvodů navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti písemně vyjádřil a navrhl její zamítnutí. Stěžovatel se domnívá, že je povinností Úřadu průmyslového vlastnictví prohlásit ochranné známky, které obsahují slovo „becher“ za neplatné, a to z důvodu, že podle jeho názoru uvedené ochranné známky náleží jemu. Svou domněnku o vlastnickém právu stěžovatel opírá o smlouvu z roku 1939, již měla být na jeho děda údajně převedena práva k používání „obchodního jména k bylinnému likéru Johann Becher, Karlsbad, vigněť a lahvi“, po němž z titulu dědictví měl nabýt těchto práv otec stěžovatele a posléze i stěžovatel. Takový převod, jenž se měl uskutečnit v roce 1939, se však esenciálně nemohl týkat ochranné známky přihlášené 25. 11. 1980. Rovněž právo užívat láhev, jež mělo být inkriminovanou smlouvou poskytnuto dědovi stěžovatele, nemá oporu v právu, první monopolní právo k láhvi používané firmou BECHER vzniklo v roce 1969, kdy byla poprvé v rejstříku zapsána prostorová ochranná známka ve tvaru láhve, podobné láhvi, užívané dodneška. Před tímto datem se nepodařilo v databázi vedené Úřadem průmyslového vlastnictví žádnou podobnou prostorovou ochrannou známkou zapsanou pro tohoto vlastníka nalézt.

To vše bez ohledu na okolnost, že podle § 9 zákona č. 19/1890 ř. z., který na území České republiky platil v roce 1939, právo k ochranné známce lpělo na podniku a převést ji bylo možné pouze s tímto podnikem.

Pokud tedy stěžovatel tvrdí, že jemu svědčí v důsledku dědictví práva k ochranné známce, musel by mimo jiné rovněž prokázat, že jím tvrzenou smlouvou přešlo na jeho děda právo k celému podniku. Pokud by na děda stěžovatele přešlo pouze právo „k používání obchodního jména k bylinnému likéru Johann Becher, Karlsbad, vigněť a lahvi“, neměla takováto smlouva oporu ve známkovém právu a právo „používat“ určité označení není a nemůže být právem, na jehož základě by stěžovatel mohl činit úkony proti platně zapsané ochranné známce.

To však nebylo předmětem správního řízení; v něm byl stěžovatel seznámen Úřadem se skutečností, že prohlásit ochrannou známku za neplatnou lze jen z důvodů, které uvádí platný zákon. Pokud důvodem měl být nesoulad se zákonem, pak ve smyslu § 52 odst. 1 nyní platného zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, je třeba zkoumat, zda se tvrzené důvody zápisné nezpůsobilosti mohou týkat i konkrétní ochranné známky - tu totiž nelze prohlásit za neplatnou z důvodu, které zákon v době zápisu ochranné známky do rejstříku neznal.

Stěžovatel se v návrhu na prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou dovolával § 32 odst. 1 a 3 zákona o ochranných známkách ve spojitosti s § 4 písm. l) a m), § 6 a § 7 písm. a) téhož zákona a v rozkladu proti prvoinstančnímu rozhodnutí dále namítl i rozpor s ustanovením § 19 (převod a přechod ochranné známky) zákona č. 137/1995 Sb., aniž by však uvedl, v čem daný rozpor spatřuje.

Jakkoli podle ustanovení § 4 odst. 1 písm. l) zákona č. 441/2003 Sb. je zapovězen zápis přihlášeného označení, pokud by se jeho užívání přičilo ustanovení jiného právního předpisu nebo bylo v rozporu se závazky vyplývajícími pro Českou republiku z mezinárodních smluv, stěžovatel v řízení ani neuvedl, kterému právnímu předpisu či závazku z mezinárodní smlouvy by se přičilo užívání ochranné známky O - 52030 známka ve znění „CARLSBAD BITTER“ s datem přednosti k 25. 11. 1980. Rovněž nedostatek dobré víry, tj. důvod podle § 4 písm. m) zákona o ochranných známkách, nebyl důvodem, pro který by bylo možné v roce 1919 odmítnout zápis ochranné známky.

Stěžovatel ani neprokázal, že by zde byla již jiná ochranná známka ve znění „CARLSBAD BITTER“, popřípadě shodná či podobná prostorová ochranná známka ve tvaru láhve, která by navíc měla i dřívější právo přednosti a která by byla ve vlastnictví stěžovatele, jak to vyžaduje ustanovení § 7 odst. 1 písm. a) známkového zákona.

Z kontextu podání však lze usoudit, že stěžovatel má za to, že neplatná není napadená ochranná známka od samého počátku, ale až ode dne jejího převodu na základě smlouvy z 12. 12. 1996, tj. převodu práv k průmyslovému vlastnictví mezi společností Jan Becher, výroba lihovin, n. p., a současným vlastníkem předmětné ochranné známky, s tím že stěžovatel požaduje důkaz, že její nynější vlastník nabyl právo k výše uvedené ochranné známce na základě bezvadného právního titulu, dále stěžovatel požaduje důkaz, na základě jakého právního titulu svědčilo právo k napadené ochranné známce, obchodnímu jménu a označení původu společnosti Jan Becher, výroba lihovin, n. p., Karlovy Vary. Vyznačení převodu uvedené ochranné známky Úřadem průmyslového vlastnictví bylo provedeno v rozsahu jeho působnosti. V roce 1996 dosavadní zapsaný vlastník ochranné známky tuto převáděl v souladu s privatizačním protokolem na nového vlastníka.

Důvody, pro které má být ochranná známka prohlášena za neplatnou, však zde musely být nejpozději v době zápisu ochranné známky do rejstříku - neplatnost se totiž prohlašuje s účinky ex tunc, tj. na ochrannou známku se hledí, jako by nikdy zapsána nebyla. Převod ochranné známky však mezi zákonnými důvody prohlášení ochranné známky za neplatnou není.

Pokud by Úřad průmyslového vlastnictví v souladu s požadavkem stěžovatele prohlásil ochrannou známku za neplatnou z důvodů, které zákon nestanoví, dopustil by se tím překročení vlastní pravomoci a takovéto rozhodnutí správního orgánu by bylo z tohoto důvodu nezákonné.

Pokud by mělo být na základě žaloby změněno rozhodnutí o vyznačení převodu ochranné známky, muselo by být vyznačení tohoto převodu z 19. 3. 1997 napadeno opravným prostředkem a následně pak žalobou ve správním soudnictví.

Městský soud usoudil, že „*ve věci je podstatné, o jaké důvody žalobce svůj návrh opřel a jakými důkazy předloženými Úřadu svá tvrzení prokazoval. Přesto, že žalobce důvod neplatnosti předmětné ochranné známky spatřoval mimo jiné i v ust. § 6 a ust. § 7 odst. 1 písm. a) z. č. 441/2003 Sb., nekonkretizoval v návrhu samotném, ale ani v žalobě, konkrétní ochrannou známku, která by splňovala podmínky stanovené v těchto zákonných ustanoveních. Není-li z žalobcova návrhu zřejmé, která konkrétní ochranná známka by měla být porovnávána s předmětnou, tj. napadenou ochrannou známkou, pak takové porovnání učinit nelze. Pro úplnost soud poukazuje na to, že z obsahu rozhodnutí správního orgánu vyplývá, že dle průzkumu Úřadu v rejstříku ochranných známek platných na území České republiky, nemá navrhovatel ke dni podání návrhu zapsanu či přihlášenou žádnou ochrannou známku platnou na území České republiky. Toto tvrzení žalobce nezpochybnil. Situace je tedy taková, že správní orgán neměl vlastní poznatky o tom, že by žalobce měl zapsanou či přihlášenou jakoukoli ochrannou známku, přičemž žalobce existenci ochranné známky ve smyslu § 6 a § 7 odst. 1 písm. a) z. č. 441/2003 Sb., neuváděl ani neprokázal.*

„*Zápis předmětné ochranné známky zapsané do rejstříku ochranných známek dne 26. 3. 1981 nelze posuzovat z hlediska žalobcem tvrzených nedostatků smluv o převodu práv k průmyslovému vlastnictví a o převodu know-how uzavřených až v roce 1996. Důvody, pro které lze prohlásit ochrannou známku za neplatnou, jsou výslovně uvedeny v zákoně, rozpor s ust. § 19 z. č. 137/1995 Sb., (který žalobce namítl v podaném rozkladu) takovým důvodem není. Převod ochranné známky podle 19 z. č. 137/1995 Sb., stejně jako převod know-how, k nimž došlo v roce 1996, jsou zcela bez významu jak ve správním řízení o návrhu na prohlášení předmětné ochranné známky za neplatnou, tak v přezkumném soudním řízení.*“

Osoba zúčastněná na řízení Jan Becher – Karlovarská Becherovka, a. s. ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhla její zamítnutí. Ke stěžovateli zmiňovanému „úřednímu potvrzení“ Okresního soudu v Domažlicích ze dne 25. 2. 1998 poznamenává, že předmětné potvrzení vydané Okresním soudem v Domažlicích pod sp. zn. D 572/97, Nd 9/98 v řízení o dodatečném projednání dědictví po K. H., otci žalobce, není rozhodnutím soudu podle občanského soudního řádu a jako takové nezakládá práva a povinnosti. Pokud jde o usnesení jmenovaného soudu vydané pod stejnou spisovou značkou dne 25. 2. 1998, jedná se o rozhodnutí o zastavení řízení, tj. o rozhodnutí procesní povahy, které jako takové opět nemůže založit žádná hmotně-právní práva a povinnosti. Dále osoba zúčastněná opětovně upozorňuje na to, že v usnesení Okresního soudu v Domažlicích se nehovoří o právech k napadené ochranné známce. Jsou zde zmíněna pouze práva spojená s používáním obchodního jména k bylinnému likéru Johann Becher, Karlsbad, viněty a lahve. V potvrzení se dále hovoří o „veškerých právech, která na zůstavitele K. H. přešla dle úředního potvrzení Okresního soudu v Domažlicích ze dne 24. 11. 1997, č. j. D 571/97

ve věci dědictví po jeho otci J. H.“. Z dokumentu je zřejmé pouze to, že stěžovatel je dědicem po svém otci a to, že na něj v rámci dědického řízení přešla nějaká práva, jejichž skutečnou existenci soud v řízení nezkoumal. Z potvrzení tedy nelze vyčíst, o jaká konkrétní práva se jednalo. Je však zřejmé, že nešlo o vlastnické právo k napadené ochranné známce. V této souvislosti byla zúčastněnou osobou již v prvním stupni řízení před žalovaným předložena kopie dopisu Ministerstva spravedlnosti ČR ze dne 24. 9. 2003, kterým ministerstvo odpovědělo na žádost Arbitrážního soudu v Moskvě o poskytnutí informací. Z dopisu vyplývá, že předmětné usnesení Okresního soudu v Domažlicích je usnesením procesní povahy. Nejedná se o rozhodnutí ve věci samé. Závazný je výrok usnesení, který zní: „Řízení se zastavuje“. Odůvodnění nemá závazný charakter, neboť v něm soud pouze konstatuje, čeho se stěžovatel v řízení domáhal, jak soud věc posoudil a k jakému závěru došel. Není proto možné tvrdit, že na základě usnesení přecházejí na pana Z. H. veškerá práva k ochranným známkám, jejichž majitelem je společnost Jan Becher - Karlovarská Becherovka, a. s. „Úřední potvrzení“ není rozhodnutím soudu, ani je nemůže nahradit, tudíž z jeho povahy ani obsahu nelze rovněž usuzovat, že se jím převádějí na dědice - pana Z. H. a paní J. H. - jakákoli práva k předmětné ochranné známce.

Tvrzení stěžovatele o tom, že žalovaný (a zřejmě tedy i městský soud) se měl zabývat otázkou, komu svědčí hmotné právo, je s ohledem na výše uvedené skutečnosti zcela bezpředmětné, neboť z rozhodnutí, na která se stěžovatel odvolává, nelze dovodit existenci žádného jeho hmotného práva. Stěžovatel dále tvrdí, že ve správním řízení před žalovaným nebyl poučen tak, aby pro neznalost právních předpisů neutrpěl v tomto řízení újmu. Dále tvrdí, že mu nebyla dána příležitost vyjádřit se ke všem podkladům pro rozhodnutí. V této souvislosti však stěžovatel neuvádí žádné konkrétní skutečnosti, které by jeho tvrzení dokládaly. Domníváme se, že žádné takové skutečnosti ani neexistují, neboť stěžovatel měl možnost seznámit se se všemi podklady pro rozhodnutí žalovaného. Proto je třeba výše uvedené tvrzení stěžovatele považovat za zcela nepodložené.

Pokud stěžovatel zpochybňuje majetková práva převodce k nehmotným statkům převáděným smlouvou ze dne 12. 12. 1996 má zúčastněná osoba zato, že posuzování platnosti smlouvy nemohlo být předmětem správního řízení o návrhu stěžovatele na prohlášení ochranné známky za neplatnou, neboť takovým návrhem nelze napadat platnost převodu ochranné známky. Zákon č. 44 1/2003 Sb., o ochranných známkách, neumožňuje napadnout nebo namítnout ve správním řízení před Úřadem průmyslového vlastnictví platnost převodu ochranné známky, a to ani účastníkům smlouvy o převodu, ani třetím osobám. Pokud jde o návrh na prohlášení ochranné známky za neplatnou, ten lze opřít pouze o skutečnosti, které existovaly v době zápisu napadené známky do rejstříku. Žalovanému tedy zjevně nepříslušelo zabývat se otázkou platnosti výše uvedených smluv. Posuzování této otázky proto nepříslušelo ani správnímu soudu v řízení o správní žalobě proti rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví o návrhu na prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou. Bez ohledu na uvedené skutečnosti je nutné uvést, že podle ustanovení svého § 1 upravuje zákon č. 92/1991 Sb., o podmínkách převodu majetku státu na jiné osoby, mimo jiné podmínky převodu majetku státu, k němuž mají právo hospodaření státní podniky, státní peněžní ústavy, státní pojišťovny a jiné státní organizace (dále jen „podnik“). Právní úprava obsažená v tomto zákoně se tedy neomezuje pouze na státní podniky, ale i na jiné státní organizace. Mezi takovéto jiné státní organizace nepochybně patří rovněž národní podnik, neboť jde o samostatnou

právníčkou osobu, která hospodář s majetkem ve vlastnictví státu. Proto je stěžovatelovo tvrzení o neplatnosti smlouvy ze dne 12. 12. 1996 uzavřené mezi národním podnikem Jan Becher a zúčastněnou osobou zcela nepodložené. Okolnost, že předmětná smlouva byla podepsána za obě strany stejnou fyzickou osobou, která byla oprávněna za každou ze stran činit právní úkony, nemá žádný vliv na platnost smlouvy. Pokud jde o smlouvu o převodu podnikového know-how ze dne 10. 12. 1996 uzavřenou mezi státním podnikem Jan Becher a zúčastněnou osobou, tato smlouva podle názoru zúčastněné osoby s předmětem správního řízení před žalovaným o návrhu na prohlášení ochranné známky za neplatnou ani s předmětem tohoto soudního řízení nijak nesouvisí.

Pokud stěžovatel svá práva odvozuje od Smlouvy darovací mezi A. B. na straně dárce a L. K. a J. H. na straně obdarovaných, která měla být podle tvrzení žalobce sepsána JUDr. V. V., notářem v Domažlicích, dne 1. 3. 1939 a dále zmiňuje znalecký posudek RNDr. M. M. ze dne 27. 4. 1997, který měl prokazovat pravost uvedené darovací smlouvy, odkazuje zúčastněná osoba na vyjádření k návrhu na prohlášení ochranné známky za neplatnou, v němž jsou podrobně popsány důvody, na jejichž základě je uvedenou smlouvu nutno označit za padělek, jakož i důvody, proč by tato smlouva neměla žádné právní následky i kdyby se jednalo o smlouvu platnou. Z odůvodnění rozsudku napadeného kasační stížností vyplývá, že se soud textem uvedené darovací smlouvy zabýval. Nehodnotil však platnost smlouvy. Omezil se na (nepochybně správné) konstatování, že k tvrzenému převodu práv na stěžovatele touto smlouvou nedošlo, neboť nebyla splněna podmínka, že dojde k omezení výroby Becherovky a nebude jiným způsobem užíváno jméno Johann Becher.

V této souvislosti je dále nutno připomenout skutečnost již opakovaně zmiňovanou v průběhu správního řízení před žalovaným, totiž že předmětem uvedené darovací smlouvy, ať je platná, resp. účinná či nikoli, nepochybně nebyla ochranná známka, která byla napadena návrhem na prohlášení za neplatnou. Předmětem této smlouvy byla práva k „obchodnímu jménu k bylinnému likéru Johann Becher, Karlsbad, vignete a lahvi“. Proto je posuzování této smlouvy zcela bezpředmětné. Stěžovatelem citovaná rozhodnutí ruských soudů jsou dle názoru zúčastněné osoby bez významu, a to především z toho důvodu, že jejich předmětem nebyla práva k napadené ochranné známce. Avšak i kdyby tomu tak bylo, nemohl by žalovaný ve správním řízení k těmto rozhodnutím přihlížet, neboť známkové právo je ovládáno zásadou teritoriality.

K tvrzení stěžovatele o tom, že zápis napadené ochranné známky byl proveden v rozporu se zákonem č. 137/1995 Sb., o ochranných známkách, ve znění účinném ke dni uzavření smlouvy ze dne 12. 12. 1996, a to zejména v rozporu s ustanovením § 19 tohoto zákona, zúčastněná osoba konstatuje, že platný zákon č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, nedává možnost napadnout nebo namítnout ve správním řízení platnost převodu ochranné známky. Toto neumožňoval ani zákon č. 137/1995 Sb., o ochranných známkách, účinný v době uzavření předmětné smlouvy. Návrh na prohlášení ochranné známky za neplatnou lze opřít pouze o skutečnosti, které existovaly v době zápisu napadené známky do rejstříku. Již ve správním řízení bylo poukazováno na ustanovení § 52, které řeší případy, kdy je podán návrh na prohlášení neplatnosti proti známce zapsané do rejstříku v době před jeho účinností. V takovém případě se zápisná způsobilost posuzuje podle zákona platného v době zápisu napadené známky. Napadená ochranná známka byla

do rejstříku zapsána dne 26. 3. 1981. V době jejího zápisu upravoval oblast ochranných známek zákon č. 8/1952 Sb., o ochranných známkách a chráněných vzorech. Citovaný zákon upravuje výluky ze zápisné způsobilosti v ustanovení § 2. Toto ustanovení neobsahuje žádný z důvodů vyloučení ze zápisu, kterých se stěžovatel dovolával ve svém návrhu na prohlášení známky za neplatnou. Proto je třeba konstatovat, že napadená známka nebyla zapsána v rozporu s citovaným ustanovením. Pokud jde o odkaz na ustanovení § 19 zákona č. 137/1995 Sb., o ochranných známkách, uvedený v žalobě, tento je pak zcela nesrozumitelný, neboť uvedené ustanovení upravuje možnost převodu ochranné známky a nikoli výluky ze zápisu.

K namítanému rozporu zápisu s ustanoveními § 4 písm. l) a m), § 6 a § 7 písm. a) zákona č. 441/2003 Sb. odkazuje zúčastněná osoba na předchozí část tohoto podání a opět upozorňuje, že v případě, kdy je podán návrh na prohlášení za neplatnou proti známce zapsané do rejstříku v době před účinností zákona č. 441/2003 Sb., se zápisná způsobilost v souladu s ustanovením § 52 tohoto zákona posuzuje podle zákona platného v době zápisu napadené známky. Odkaz na ustanovení zákona č. 441/2003 Sb. upravující podmínky neplatnosti ochranné známky je tedy v daném případě bezpředmětný.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Městského soudu v Praze v rozsahu a z důvodů uvedených v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel v kasační stížnosti v podstatě jen opakuje důvody, které již uvedl v žalobě, přičemž v kasační stížnosti tvrdí, že městský soud jeho námitky nesprávně posoudil. S tímto jeho tvrzením se však Nejvyšší správní soud neztotožňuje. Městský soud zjistil řádně skutkový stav, věc správně právně posoudil a své rozhodnutí řádně a podrobně odůvodnil.

Prostorová ochranná známka č. 164730 ve znění „CARLSBAD BITTER“ byla zapsána do rejstříku ochranných známek dne 26. 3. 1981 podle zákona o ochraně známek č. 8/1952 Sb. Zápisnou způsobilost této ochranné známky bylo třeba zkoumat podle tohoto zákona. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 31. 1. 2008. č. j. 2 As 50/2007 - 101 dospěl k tomuto závěru: „*V řízení o prohlášení ochranné známky za neplatnou ve smyslu § 32 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, se zkoumá výlučně zápisná (ne)způsobilost ochranné známky. Pokud nastane důvod pro odepření známkové ochrany později, nelze k tomu přihlížet v rámci uvedeného řízení, ale toliko v řízení o zrušení ochranné známky ve smyslu § 31 uvedeného zákona.*“ Nejvyšší správní soud dále nad rámec potřebného odůvodnění tohoto rozhodnutí, v němž soudy přezkouvávají rozhodnutí žalovaného o návrhu stěžovatele na prohlášení ochranné známky za neplatnou, podotýká, že Úřad podle § 31 citovaného zákona zruší ochrannou známku na návrh třetí osoby jen z důvodů uvedených v tomto ustanovení, nikoliv z jiných důvodů tvrzených třetí osobou.

Z obsahu řízení před správním orgánem i z obsahu řízení před městským soudem vyplývá, že stěžovatel se domáhal prohlášení prostorové ochranné známky č. 164730 ve znění „CARLSBAD BITTER“ za neplatnou podle ustanovení § 32 odst. 1 a 3 zákona č. 441/2003 Sb., přičemž důvody její neplatnosti podřadil pod ustanovení § 4 písm. l) a m), §

6, § 7 písm. a) zákona č. 441/2003 Sb., avšak ani netvrdil žádné skutečnosti svědčící pro její zápisnou způsobilost respektive nezpůsobilost v době jejího zápisu, to znamená 26. 3. 1981 podle zákona o ochraně známek č. 8/1952 Sb. Jak již však je v tomto rozhodnutí výše uvedeno, v řízení o prohlášení ochranné známky za neplatnou ve smyslu § 32 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, se zkoumá výlučně zápisná způsobilost respektive zápisná nezpůsobilost ochranné známky. Jinými slovy to znamená, že za neplatnou může být prohlášena jen taková ochranná známka, která neměla být vůbec zapsána. To vyplývá i z § 32 odst. 4 zákona č. 441/2003 Sb., podle něhož na ochrannou známku, která byla prohlášena za neplatnou, se hledí, jako by nikdy nebyla zapsána. Zápisnou způsobilost prostorové ochranné známky č. 164730 ve znění „CARLSBAD BITTER“ bylo třeba zkoumat, vzhledem k § 52 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb., podle zákona platného v době zápisu ochranné známky, to je v daném případě podle zákona č. 8/1952 Sb.

Stěžovatel neplatnost prostorové ochranné známky č. 164730 ve znění „CARLSBAD BITTER“ tvrdil a dovozoval nikoliv z její zápisné nezpůsobilosti v době jejího zápisu dne 26. 3. 1981 podle zákona č. 8/1952 Sb., ale z jiných skutečností. Důvody neplatnosti prostorové ochranné známky č. 164730 ve znění „CARLSBAD BITTER“ tak, jak je uplatnil stěžovatel však nelze zohlednit v řízení zahájeném návrhem stěžovatele na prohlášení kombinované ochranné známky č. 164730 ve znění „CARLSBAD BITTER“ za neplatnou podle ustanovení § 32 odst. 1 a 3 zákona č. 441/2003 Sb. V tomto řízení byl přitom žalovaný správní orgán vázán návrhem stěžovatele.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že městský soud se v napadeném rozsudku vyjádřil ke všem námitkám uplatněným stěžovatelem v žalobě.

Důvody kasační stížnosti stěžovatele jím uplatněné podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., nebyly prokázány. Nejvyšší správní soud proto jeho kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

V řízení o kasační stížnosti měl úspěch žalovaný a má proto právo na náhradu nákladů tohoto stadia řízení. Protože žalovanému nad rámec běžné úřední činnosti v tomto řízení náklady nevznikly, rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že se mu náhrada nákladů tohoto řízení nepřiznává (§ 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s.).

Osobě zúčastněné na řízení Nejvyšší správní soud neuložil v řízení o kasační stížnosti žádné povinnosti a proto nemá právo na náhradu nákladů tohoto stadia řízení (§ 60 odst. 5 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. dubna 2009

JUDr. Ludmila Valentová

č. j. 5 As 27/2008 - 189

předsedkyně senátu